

Arrest

nr. 57 714 van 10 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense afkomst te zijn. U bent geboren op 13 juni 1977 te Gyumri. U woonde in Gyumri samen met uw echtgenote, A.(...) G.(...) (O.V. X), en uw twee minderjarige kinderen, L.(...) en K.(...).

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omwille van volgende redenen. Op 1 juli 2009 zat u samen met uw neef, N.(...) H.(...) en 2 vrienden, A.(...) M.(...) en E.(...) S.(...) in het restaurant Karkatchan. Aan de tafel naast u hadden 3 mannen een luidruchtige ruzie. Toen u de opdienster hierover aansprak, wees zij u erop dat het 3 agenten waren en dat u zich hier best buiten hield. Omdat u zich niet goed voelde, ging u buiten een luchtje scheppen. Uw neef H.(...) volgde u enkele seconden

later naar buiten. Achter het restaurant hoorden jullie stemmen. Jullie gingen een kijkje nemen en zagen hoe 2 van de agenten van in het restaurant, de andere persoon sloegen. U zei tegen uw neef H.(...) dat het beter was dat jullie zouden vertrekken en jullie liepen richting de auto. De agenten merkten jullie op en riepen dat jullie moesten blijven staan. U en uw neef vertrokken met de wagen naar huis. Op 3 juli 2009 's ochtends stond de politie voor uw deur. U diende mee te komen naar het politiebureau van de wijk Textil en u diende uw paspoort mee te nemen. U werd naar een kamer geleid, waar de 2 agenten van het incident aan het restaurant zaten. Ze stelden u vragen waarom u die man had vermoord. Ze wilden de zaak verdraaien en de moord in uw schoenen schuiven. Ze begonnen u te slaan en dwongen u om een bekentenis te ondertekenen. U weigerde dit. 's Avonds kwamen uw echtgenote en uw neef dezelfde ruimte binnen. Zij waren uit zichzelf naar het politiekantoor gekomen, om naar uw situatie te vragen. U was op dat moment geboeid aan de radiator. U werd kwaad toen u uw echtgenote en neef zag binnenkomen, waarop u geslagen werd om te zwijgen. Toen H.(...) wilde tussenbeide komen, werd hij door de agenten geslagen. H.(...) werd eveneens op een stoel gezet en vastgebloeid. Uw echtgenote probeerde ook tussenbeide te komen en werd hierbij geduwd en geslagen. Eén van hen heeft hierop uw vrouw aangerand. Hierna werd uw vrouw op de grond geduwd. Omdat H.(...) vloekte en riep, werd hij met geweld uit de stoel gehaald en door de andere agent aangerand. Uw vrouw moest hierbij eveneens toekijken. Toen uw vrouw merkte dat ze bloedde, zei ze tegen de agenten dat ze stervende was. Hierop sleurden de agenten uw echtgenote en uw neef naar buiten en lieten hen achter in een park nabij uw woning. Uw echtgenote ging samen met de zus van H.(...) naar het ziekenhuis. Uw echtgenote verklaarde tegen de dokter dat ze de verwondingen opgelopen had bij een val. De dokter geloofde uw vrouw echter niet en gaf aan dat hij een wetsdokter wilde laten komen. Hierop is uw vrouw weggelopen uit het ziekenhuis. Diezelfde nacht wilden de agenten u verplaatsen. U weigerde dit, waarop u werd geslagen door de agenten. Toen u uw ogen terug opendeed, merkte u dat u in een wagen lag. De agenten reden in de richting van het kerkhof van Shirak. Toen één agent met u uitstapte, hebt u hem met al uw kracht geslagen. Hierop bent u gevlucht. U vluchtte naar uw oom in het dorp Hovtashen. De volgende ochtend ging uw oom naar uw huis om uw vrouw, kinderen en neef op te halen en naar Hovtashen te brengen. Hier verbleven jullie ongeveer een 15 à 25-tal dagen. Jullie hoorden van de zoon van uw oom dat de politie in het dorp naar jullie op zoek was. Hierop vluchtten jullie naar de zus van H.(...) in Sarapat, waar jullie ongeveer 2 maanden verbleven. Toen jullie van de man van de zus hoorden dat er in het dorp politie naar jullie vroeg, vluchtten jullie naar Armavir, naar uw tante. Hier verbleven jullie ongeveer één maand. U besloot om Armenië te verlaten. De man van uw tante kende iemand die de reis voor jullie kon regelen. In oktober 2009 regelden jullie met de smokkelaar om te vertrekken. Hij bracht jullie op de hoogte van jullie vertrek op 13 november 2009. De dag voordien werd er bij uw tante aan de deur gebeld. Omdat uw tante niet thuis was, deden jullie de deur niet open. Achteraf vertelden de burens dat de politie was langs geweest. Omdat jullie de volgende dag zouden vertrekken, overnachtten jullie bij de buur van uw tante. U, uw gezin en uw neef N.(...) H.(...) (O.V. 6.530.950) verlieten Armenië uiteindelijk op 13 november 2009. Met een minibus reisden jullie van Armenië naar België, dat jullie bereikten op 19 november 2009. Diezelfde dag dienden u, uw echtgenote, A.(...) G.(...) (O.V. 6.530.954) en uw neef N.(...) H.(...) (O.V. 6.530.950) een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de Belgische asielinstanties uw rijbewijs, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen L.(...) en K.(...) voor.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u in Armenië problemen zou hebben gekend omwille van uw ras, nationaliteit, godsdienstige overtuiging, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt wel dat u uw land hebt verlaten omwille van de problemen die u kende met 2 politieagenten uit Gyumri, nadat u en uw neef N.(...) H.(...) getuige waren geweest van een incident tussen deze 2 agenten en een derde persoon. Het slachtoffer van dit incident is overleden en de politie probeerde deze moord in uw schoenen te schuiven. Bovenstaande feiten zijn van gemeenrechtelijke aard. Bijgevolg dient bekeken te worden of u in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent de problemen die u in Armenië zou gekend hebben aannemelijk te maken. Zo leverde u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs van de door u aangehaalde problemen. Zo legde u geen bewijs voor van het incident, waarna het slachtoffer is gestorven, waarvan u en uw neef H.(...) getuige waren (CGVS p.13). Nochtans ligt dit incident aan de basis van uw problemen en deze van uw echtgenote en neef H.(...). Aangezien hierbij volgens uw verklaringen politieagenten betrokken waren, zou men redelijkerwijze kunnen verwachten dat hierover iets verschenen zou zijn (CGVS p.14). Daarnaast verklaarde u dat u op 3 juli 2009 werd meegenomen naar de politie, waar u verschillende keren geslagen werd (CGVS p.13-14). Tevens verklaarden u, uw vrouw en uw neef dat uw vrouw en uw neef H.(...) werden aangerand door

de politieagenten (CGVS p.14; CGVS gehoor vrouw p.11; CGVS gehoor N.(...) H.(...) p.15). Van deze feiten legde u evenmin enig bewijs, noch medisch attest voor. Hierbij kan worden opgemerkt dat zowel u, uw echtgenote als uw neef zelf aangaven dat jullie niet in het bezit zijn van enig bewijs van de door jullie verklaarde problemen (CGVS p.22; CGVS gehoor vrouw p.18; CGVS gehoor N.(...) H.(...) p.19). Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoeker worden verwacht dat hij, desnoods achteraf, al het nodige zou doen om bewijzen aan te brengen ter staving van zijn asielrelaas. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang.

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u slechts weinig concrete informatie kon verschaffen over essentiële onderdelen van uw asielrelaas. Zo konden u, noch uw vrouw en neef met enige zekerheid aangeven wie het slachtoffer was van het incident met de politie (CGVS p.16, CGVS gehoor vrouw p.14; CGVS gehoor N.(...) H.(...) p.13). Nochtans ligt dit incident aan de basis van jullie problemen. Men zou redelijkerwijze kunnen verwachten dat u tenminste geprobeerd zou hebben de naam van het slachtoffer te achterhalen. Het is dan ook merkwaardig dat u en uw neef verklaarden dat de naam van het slachtoffer u niet interesseerde (CGVS p.16; CGVS gehoor N.(...) H.(...) p.13). Het is eveneens eigenaardig dat u niet op de hoogte bent of er een onderzoek is gestart naar de moord op deze persoon (CGVS p.16 en 17). Daarnaast slaagden u, uw echtgenote en uw neef, toen daar meermaals naar gevraagd werd, er niet in concrete informatie te geven omtrent de identiteit van de 2 agenten die de door u verklaarde feiten hebben gepleegd. Zo konden u, noch uw vrouw, noch uw neef de namen van deze agenten geven (CGVS p.17, p.20, p.27; CGVS gehoor vrouw p.14, p.16, p.17, p.21; CGVS gehoor N.(...) H.(...) p.14, p.17, p.18, p.24). U verklaarde hierbij evenwel dat u geprobeerd hebt hun namen te achterhalen en dat u hun bijnamen hebt achterhaald. U kunt hierbij echter enkel aangeven dat één agent 'de gewelddadige' werd genoemd (CGVS p.17). Uw neef verklaarde hierover dat de namen van de agenten hem niet interesseerde (CGVS gehoor N.(...) H.(...) p.14, p.24). Uw geringe kennis en gebrek aan interesse over elementen die de kern van uw uitrelaas uitmaken tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

Verder dient opgemerkt te worden dat het niet aannemelijk is dat u naar aanleiding van de door u verklaarde problemen en de aanranding van uw echtgenote en neef H.(...) geen enkele poging hebt gedaan om bescherming te zoeken in Armenië (CGVS p.22, p.26). Hierbij kan eveneens worden opgemerkt dat uw vrouw, noch uw neef enige poging hebben gedaan om bescherming te zoeken (CGVS gehoor vrouw p.17, p.18, p.22; CGVS gehoor N.(...) H.(...) p.19, p.24, p.25). Zo lieten zowel u, uw vrouw als uw neef na uw problemen te melden bij andere en/of hogere autoriteiten, bij een dokter en/of een mensenrechtenorganisatie (CGVS p.26; CGVS gehoor vrouw p.22; CGVS gehoor N.(...) H.(...) p.25). Uw vrouw wendde zich tot de spoeddienst van de kraamkliniek, maar toen de arts de feiten wilde laten vaststellen door een wetsdokter is uw vrouw gevlucht omdat ze bang was (CGVS p.21; CGVS gehoor vrouw p.17). Uit uw verklaringen blijkt weliswaar dat uw moeder klacht zou hebben ingediend bij het provinciale politiebureau. U, uw vrouw en uw neef kunnen echter niet concreet zeggen wanneer uw moeder deze klacht heeft ingediend, noch enig bewijs hiervan voorleggen (CGVS p.22; CGVS gehoor vrouw p.17-18; CGVS gehoor N.(...) H.(...) p.25). U verklaarde hierbij tevens dat als reactie hierop uw vader werd meegenomen door de politie. U kunt hierbij echter geen concrete informatie geven wanneer, door wie en hoe lang uw vader werd vastgehouden (CGVS p.22; CGVS gehoor vrouw p.21; CGVS gehoor N.(...) H.(...) p.24). Mocht u werkelijk de ernstige vervolgingsfeiten hebben meegemaakt die u ter staving van uw asielaanvraag aanhaalde (u werd opgepakt door de politie, hierbij geslagen en gedwongen een moord op u te nemen, uw vrouw en uw neef werden daarnaast aangerand door 2 politieagenten in uw bijzijn), kan redelijkerwijze worden verwacht dat (ook) u tenminste geprobeerd zou hebben uw problemen ergens kenbaar te maken en hulp te zoeken in eigen land, alvorens dit te verlaten en internationale bescherming te zoeken. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u uw reisroute niet aannemelijk kunt maken. U, uw gezin en uw neef H.(...) reisden op 13 november 2009 met een minibus van Armenië naar België, maar zowel u, uw vrouw als uw neef H.(...) kunnen geen details geven over de landen of steden via dewelke u hebt gereisd (CGVS p.9; CGVS gehoor vrouw p.8; CGVS gehoor N.(...) H.(...) p.9). Verder vermoedt u dat u onder uw naam hebt gereisd, met uw geboortedatum en dat hierbij Armeense paspoorten werden gebruikt, maar u bent hier niet zeker van omdat u de paspoorten niet zelf in handen hebt gehad (CGVS p.9-10). Toen uw vrouw en neef gevraagd werd op welke naam de gebruikte reisdocumenten stonden, welke geboortedatum hierop vermeld stond en onder welke nationaliteit jullie reisden, bleven zij het antwoord hierop schuldig. Zij vermoeden ook dat het Armeense paspoorten waren, maar zijn hier evenmin zeker van (CGVS gehoor vrouw p.8; CGVS gehoor N.(...) H.(...) p.9). Daarnaast is het niet aannemelijk dat u geen afspraken gemaakt zou hebben met de persoon die uw reis regelde wat er diende te gebeuren in geval van controle (CGVS p.11-12; CGVS gehoor vrouw p.9; CGVS gehoor N.(...) H.(...) p.9, p.10). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat er bij binnenkomst in de

Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit strikt op individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht wat er dient te gebeuren in geval van controle. Bijgevolg is uw geringe kennis over de reisroute, de gebruikte documenten en de reismodaliteiten niet geloofwaardig. Tevens doet het gebrek aan kennis over uw reisweg en de reismodaliteiten vermoeden dat u uw ware reisroute en –documenten verborgen houdt. Hierbij kan ook worden opgemerkt dat u geen enkel document voorlegde ter staving van uw reisweg (CGVS p.12; CGVS gehoor vrouw p.10; CGVS gehoor N.(...) H.(...) p.11).

Mochten uw verklaringen geloofwaardig zijn, quod non, moet er ten slotte op gewezen worden dat u uw actuele vrees niet aannemelijk kunt maken. U verklaarde dat u bij de contacten met uw moeder hebt vernomen dat de situatie nog dezelfde is, waarbij u aangeeft dat ze nog steeds zoeken en vragen naar u, maar u kon hier maar weinig gedetailleerde informatie over verschaffen (CGVS p.26; CGVS gehoor vrouw p.22; CGVS gehoor N.(...) H.(...) p.26). U verklaarde bovendien dat u vandaag de dag misschien niet officieel gezocht wordt in Armenië, noch officieel verdacht of beschuldigd wordt van iets (CGVS p. 26). Uw vrouw verklaarde beslist dat u vandaag de dag niet officieel gezocht of verdacht wordt in Armenië (CGVS gehoor vrouw p.22). Uw neef verklaarde dan weer dat u wel gezocht wordt, maar dat hij niet op de hoogte is of u al dan niet officieel gezocht, verdacht of beschuldigd wordt in Armenië (CGVS gehoor N.(...) H.(...) p.26).

Uit hetgeen hieraan voorafgaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten, met name uw rijbewijs, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen L.(...) en K.(...), kunnen deze conclusie niet wijzigen aangezien zij louter persoonsgegevens bevatten die hier niet ter discussie staan.

Volledigheidshalve dient hieraan toegevoegd te worden dat ik ook voor uw echtgenote A.(...) G.(...) (O.V. 6.530.954) en uw neef, N.(...) H.(...) (O.V. 6.530.950), een weigeringsbeslissing nam voor wat betreft het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker stelt niet akkoord te gaan met de motivering dat zijn problemen geen verband houden met voornoemd verdrag. Zijn problemen hadden te maken met twee politieagenten waar de Armeense autoriteiten geen bescherming tegen gaven. Het gaat bovendien om extreem zwaarwichtige feiten. Verzoeker herhaalt dat hij geen bewijs heeft van de verschillende vervolgingsfeiten waarvan hij en zijn familie het slachtoffer werden. Hij wijst er echter op dat hij, zijn echtgenote en zijn neef vele uren werden verhoord en dat er geen tegenstrijdigheden werden gevonden tussen de verklaringen. Verzoeker verwijst vervolgens naar passages uit de *Guide des Procédures et Critères* over de bewijislevering. Verzoeker voert aan dat hij als toevallige voorbijganger getuige was van een vechtpartij, waarbij het slachtoffer overleed en dat hij de belagers noch de belaagde kende waardoor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te ver gaat waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de vaststelling dat hij deze namen niet kent zijn geloofwaardigheid aantast. Het was voor verzoeker niet essentieel om de namen te leren kennen van de betrokkenen, maar wel om zichzelf en zijn familieleden zo snel mogelijk in veiligheid te brengen. Verzoeker stelt voorts dat het gezien de omstandigheden voor hem ondenkbaar was om nog een beroep te doen op de Armeense politiediensten om klacht in te dienen of om verder beroep te doen op de Armeense autoriteiten en hen te vragen om bescherming te geven, zo dit al mogelijk zou zijn. Met betrekking tot de gevolgde reisroute wijst verzoeker erop dat de vlucht werd georganiseerd via een smokkelaar. Hij stelde niet veel vragen aan die persoon en het was voor verzoeker het belangrijkste dat hij en zijn familie konden vertrekken. Zij werden vervoerd in een minibus met getinte ruiten, waarbij het niet eenvoudig was om de reisweg concreet te blijven volgen. Dit element is niet voldoende om de aanvraag af te wijzen. Wat de actualiteit van de vrees betreft, wijst verzoeker erop dat het feit of hij al dan niet op officiële wijze in beschuldiging werd gesteld geen uitstaans heeft

met de actualiteit van de vrees. Verzoeker bevestigt nogmaals dat hij via zijn contacten met zijn moeder vernam dat hij gezocht wordt.

2.2.1. Verzoeker geeft niet aan op welke wijze artikel 52 van de vreemdelingenwet zou geschonden zijn door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. De motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht is bereikt.

2.2.3. In de bestreden beslissing wordt terecht omtrent de vluchtelingenstatus gemotiveerd dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat de door hem aangehaalde problemen verband houden met één van de criteria opgenomen in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoeker verklaarde immers vervolging te vrezen in Armenië omdat hij getuige was geweest van een incident tussen twee politieagenten en een derde, waarbij deze laatste overleed en de politie de moord in verzoekers schoenen trachtte te schuiven. Verzoeker vermeldde in zijn asielrelaas geen feiten die getuigen van een vervolging omwille van één van de vluchtelingenrechtelijke vervolgingsgronden, i.e. zijn ras, zijn nationaliteit, zijn politieke of religieuze overtuiging, of het feit dat hij zou behoren tot een bepaalde sociale groep. Ook in zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen elementen of argumenten aan waaruit zou blijken dat de door hem aangehaalde problemen onder het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 vallen of dat hij vervolgd werd omwille van één van de erin opgenomen vervolgingsgronden. De loutere betrokkenheid van politieagenten of de zwaarwichtigheid van de feiten tonen geenszins aan dat deze feiten hun gemeenrechtelijk karakter zouden overstijgen. Evenmin haalt hij elementen of argumenten aan waaruit blijkt dat hij omwille van één van deze gronden niet zou kunnen rekenen op bescherming door de Armeense autoriteiten. Ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat verzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico wil stellen. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij of zij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Op verzoekers stelling dat het gezien de omstandigheden waarin hij verkeerde ondenkbaar zou zijn om nog beroep te doen op de Armeense politiediensten werpt verweerder terecht tegen dat het loutere feit dat verzoeker, omwille van een toevallige aanwezigheid in een restaurant, problemen kende met twee politieagenten nog niet betekent dat in Armenië geen mogelijkheid bestaat om dergelijke wantoestanden aan te klagen bij hogere autoriteiten of mensenrechtenorganisaties. Verzoeker brengt bovendien geen afdoende elementen aan die erop wijzen dat hij niet op bescherming zou kunnen rekenen in zijn land van herkomst. Verzoekers moeder zou weliswaar klacht hebben ingediend bij het provinciale politiebureau, maar verzoeker noch zijn vrouw of neef kunnen zeggen wanneer deze klacht werd ingediend en verzoeker kan hiervan geen bewijs voorleggen. Verzoekers vader zou als reactie zijn meegenomen door de politie, maar verzoeker kan geen concrete informatie geven wanneer, door wie en hoe lang zijn vader werd vastgehouden. Het is niet aannemelijk dat verzoeker, gelet op de ernst van de feiten hier niet beter van op de hoogte is, deze verklaringen niet geloofwaardig zijn. Hieruit volgt dat verzoekers voorgehouden gebrek aan bescherming geenszins kan worden aanvaard.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf en de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage en onaannemelijke verklaringen. *In casu* werd het terecht niet aannemelijk geacht dat verzoeker niet op de hoogte is van de identiteit van de politieagenten die hem valselijk het plegen van een moord zouden willen toerekenen noch van de identiteit van het eigenlijke slachtoffer van de moord. Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij op de hoogte is van elementen die de kern van zijn asielrelaas raken. Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker, die verklaarde door twee politieagenten valselijk te zijn beschuldigd van het plegen van een moord en tengevolge hiervan geslagen, geboeid en gedwongen werd een bekentenis te ondertekenen en waardoor eveneens zijn echtgenote en zijn neef op het politiekantoor werden aangerand, niet op de hoogte is van voormelde fundamentele aspecten van zijn asielrelaas. Van een asielzoeker kan niet alleen worden verwacht dat deze ernstige pogingen onderneemt om (voor zichzelf) hieromtrent duidelijkheid te scheppen, maar ook dat hij deze inspanningen levert om zijn asielrelaas te staven. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terzake vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs van de door hem aangehaalde problemen voorlegt. Verzoeker maakt bovendien geenszins aannemelijk dat hij nog enige poging ondernomen heeft vanuit België om aan documenten te geraken. Voorgaande vaststellingen ondermijnen dan ook verder op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.2.5. Met betrekking tot de reisweg dient te worden opgemerkt dat de motieven desbetreffend samen met de overige motieven van de bestreden beslissing dienen gelezen te worden. Verzoekers argumentatie dat hij met behulp van een smokkelaar is gereisd waaraan hij niet veel vragen stelde en zij vervoerd werden in een minibus met getinte ruiten, waarbij het niet eenvoudig was om de reisweg concreet te blijven volgen, is onafdoende teneinde de vaststellingen dienaangaande te doen wankelen. Dit betoog is immers volstrekt ontoereikend om verzoekers algeheel gebrek aan details omtrent de landen of steden volgens dewelke hij heeft gereisd te verschonen. Het is evenmin dienstig om de vaststelling dat verzoeker, zijn echtgenote en neef niet op de hoogte zijn van de inhoud van de reisdocumenten in het licht van de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich steunt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier te rechtvaardigen. De desbetreffende vaststellingen in de bestreden beslissing zijn terecht en vinden steun in het administratief dossier, zodat zij door de Raad worden overgenomen.

2.2.6. Verzoekers kritiek met betrekking tot de actualiteit van de vrees is gericht tegen een overtollig motief, zodat de eventueel ontbrekende feitelijke grondslag van dit motief de geldigheid van de overige motieven van de bestreden beslissing niet kan aantasten.

2.3. Het middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt evenmin in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER